

MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU

POTŘEBUJE PRODAT RODINNÉ SÍDLO,
ALE MÁ TO JEDEN HAČEK.
V CESTĚ MU STOJÍ ONA.

Láska
na druhý
pokus

LAUREN ASHER

*Láska
na druhý
pokus*

Copyright © 2023. FINAL OFFER by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Klibániová, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5260-7 (pdf)

Láska na druhý pokus

LAUREN ASHER

přeložila Karolína Klibániová

Každému, kdo byl někdy podceňován.
Ukažte všem, že se ve vás zmýlili. I sami sobě.

KAPITOLA PRVNÍ

Alana

Kdybych věděla, že dneska v noci zemřu, vzala bych si hezčí spodní prádlo. Nebo bych si alespoň oblékla něco slušivějšího než nesourodé, děravé pyžamo poseté skvrnami od bělidla.

Moje matka mě asi právě teď poučuje z nebe a přemýšlí, kde v mé výchově udělala chybu.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.

Rychle se pokřičuju a namírím svou pistoli na stín v otevřených dveřích. Srdce mi bije ostošest a interval mezi jednotlivými tepy se každou vteřinu zkracuje. „Jestli odsud nevypadnete, než napočítám do pěti, budu střílet. Jedna... dva...“

„Do prdele.“ Něco těžkého uhodí do zdi, vzápětí cvakne vypínač a předsíň zalije světlo.

Sevřu pistoli pevněji a rázem se ocitám tváří v tvář někomu, o kom jsem si myslela, že už ho v životě neuvidím. Naše pohledy se setkají. Jeho modré oči pátrají v mém obličejí a je to jako neviditelné pohlazení, které mi vysílá do těla vlnu tepla.

V hlavě mi zvoní na poplach – měla bych vzít nohy na ramena –, ale nemůžu odolat nutkání prohlédnout si Callahana Kanea v celé jeho stodevadesátitřicetimetrové kráse. Je

to všechno tak povědomé, včetně bolesti na hrudi, která mě nikdy neopustila, ani po tom, co to udělal on.

Nenucený úsměv.

Neposedné špinavé blond vlasy v klasickém rozčuchu, který si říká o hřeben.

Oči barvy čistého nebe, které se blyští jako hladina jezera pod paprsky poledního slunce.

Neviděla jsem ho přes šest let. Šest dlouhých let, během kterých jsem se obrnila natolik, že jeho kouzlo dokážu snadno prokouknout.

Je to jen past.

Když se dívám opravdu pozorně, vidím trhliny v jeho masce, jež se pokouší zakrýt svou krásou a šarmem. Vždycky si dával pozor, aby se nikdo příliš nepřiblížil a neviděl zlomeného muže skrývajícího se uvnitř.

Právě to jako první upoutalo mou pozornost a zároveň vedlo k mé zkáze.

Když mi zlomil srdce, bylo mi dvacet tři, ale pořád to bolí tak, jako by to bylo včera. Svou bolest ale neignoruji – nechám ji pohánět svůj hněv.

„Co tady sakra děláš?“ vyštěknu.

Jeho úsměv na okamžik povadne, ale hned je zase zpátky. „Jsi ráda, že mě vidíš?“

Pokynu mu volnou rukou. „Jsem štěstím bez sebe. Jen pojď blíž, ať tě můžu pořádně zaměřit. Nerada bych minula nějaký důležitý orgán.“

Preskočí pohledem k pistoli, kterou svírám v ruce. „Víš vůbec, jak se to používá?“

Přimhouřím oči. „Chceš to zjistit?“

„Kde jsi to vzala?“

„Byl to dárek od mámy.“ Vypnu hrud.

Obočí mu vystřelí nahoru. „Señora Castillová ti koupila zbraň? Proč?“

Sklopím pistoli a zajistím spoušť. „Vždycky říkala, že každá žena by měla být zaprvé ozbrojená a zadruhé nebezpečná.“

Otevře pusu dokořán. „Když nám tvrdila, že má zbraň, myslel jsem, že to říká jen proto, abychom byli poslušní.“

„Ne každý vyrůstal v bezpečném předměstí Chicaga, kde se okolo něj točily chůvy a další služebnictvo.“

„To samé by šlo říct i o lidech, kteří vyrůstali ve veselém turistickém městečku, kde se policie nechá uplatit chlastem a pár tisícovkami.“

Zamračím se. „Tak abys věděl, šerif Hank šel loni do důchodu.“

„Výtržnická mládež po celém světě to jistě oplakala.“ Jeho zářivý úsměv se ještě rozšíří.

V bříše mi začnou poletovat motýli. Žaludek se mi obrací tak moc, že mám pocit, jako by jich po šesti letech života v kokonu vzlétly celé tisíce.

Zlomil ti srdce, tak se podle toho chovej.

Svaly v ramenou se mi napnou. „Plánuješ mi vysvětlit, proč ses vloupal ke mně domů, nebo tady takhle budeme postávat celou noc?“

„K tobě domů?“ Svraští čelo. „To se asi pleteš. Děda vás tady sice nechal bydlet, protože se mu tvoje máma stará o dům, ale to neznamená, že vám to tu patří.“

Matka se o Kaneův dům *pouze* nestarala, ale měla ho ráda, jako by byl její vlastní, protože ji Brady Kane najal, aby to tu spravovala a pomáhala hlídat jeho vnoučata.

A přesto nemovitost odkázal tobě, a ne jí.

Sevrě se mi hrud'. „Podle listu vlastnictví od tvého dědečka ano.“

Cal ztuhne. „Jak to myslíš?“

„To je jen mezi ním a mnou.“

„Vzhledem k tomu, že ho nemůžu jen tak požádat o vysvětlení, jelikož je pod drnem, budeš mi to muset přiblížit ty.“

Bolest nad mým srdcem zesílí. „Řekl mi, že nemovitost je má a že mám povolení zastřelit kohokoliv, kdo se to pokusí zpochybnit.“

Cal zkříží ruce a moji pozornost upoutají napínající se svaly pod tričkem. „Tak teď už vím, že kecáš. Děda nesnášel zbraně.“

„A co ta jeho sbírka na půdě?“

Promne si bradu. „Jaká sbírka?“

Nakloním hlavu. „Možná jsi svého dědečka neznal tak dobře, jak sis myslel.“

„A ty snad jo?“ uchechtne se povýšeně.

Zvednu bradu. „Trávil tu každé léto až do té nehody, takže jo, řekla bych, že ho znám lépe než někdo, kdo se mu ani neobtěžoval popřát k narozeninám.“

Cal uhne očima. „Moc jsme spolu nemluvili, než upadl do kómatu.“

„Proč asi,“ utrousím sarkasticky.

Cal si promne zátylek. „Když jsem tady byl naposledy, udělal jsem spoustu chyb.“

„Například že sis se mnou začal?“

Napne se mu sval v čelisti. „Neměl jsem se o tebe pokoušet. Ne takhle.“

Mám sice pocit, jako by mi Cal prohnal srdcem zubatý nůž, ale moje tvář zůstává prázdná, jak jsem se to za poslední roky svého života naučila.

„Ne, to jsi opravdu neměl.“ Pevně sevru rukojeť pistole.

„Je mi líto, že jsem zničil naše přátelství.“

Neviditelný nůž se začne kroutit a zasouvat hlouběji. „Za naše zničené přátelství nemůže to, že jsme spolu chodili, ale tvoje závislosti.“

Prášky na bolest. Alkohol. *Sex*. Cal je zneužíval všechny, jen aby se vypořádal s démony ve své hlavě, a já byla příliš zamilovaná na to, abych si toho všimla.

Nemůžeš vinit sebe, když to uměl tak dobře skrývat.

Slovům, která si opakují, je ale těžké uvěřit. Z léta potlačovaných emocí se mi stáhne hrdlo a je těžké polknout.

Cal semkne čelist a jeho ostré rysy jsou ještě výraznější než obvykle. „Věř tomu nebo ne, tuhle cestu jsem nevážil proto, abych se s tebou hádal o naši minulosti.“

„Tak proč jsi sem vlastně přijel?“ Ze stovky otázek, které mu chci položit, mi tahle připadá nejbezpečnější.

„Přijel jsem si prohlédnout dům.“

„Po šesti letech? Proč?“

„Protože mám v plánu ho prodat.“

Dvakrát zamrkmám. „Ne. Tak to ani náhodou.“

„Lano...“ osloví mě starou přezdívkou a mé mrtvé srdce zajiskří poznáním.

Není divu, že jsi mu tehdy připadala jako snadná kořist. Stačí, aby jednou použil hloupou přezdívku, a tvoje ostražitost je tatam.

„Neříkej mi tak,“ odseknu.

„Alano,“ opraví se zachmuřeně. „Nevím, co ti řekl můj děda, ale asi jsi ho špatně pochopila.“

„Jasně. Samozřejmě předpokládáš, že jsem ho musela špatně pochopit já.“

Cal přimhouří oči. „Teď jsi jen zbytečně protivná.“

„Myslíš na rozdíl od toho, jak naivní a hloupá jsem bývala kdysi?“

Cal můj výlev ignoruje a pokračuje dál. „Tuhle záležitost jde jednoduše objasnit. Kde je ten list vlastnictví?“

Odmličím se a zvažuji nevýhody podvolení se jeho požadavku.

Čím dřív mu ten list ukážeš, tím dřív odejde.

„Dojdu pro něj.“ Vydám se směrem ke schodům, ale ještě mu přes rameno věnuji významný pohled. „Ani se nehni.“

„Myslíš, že se chci nechat zastřelit? Ne, díky.“

Odpověď mi visí na špičce jazyka, ale kousnu se do něj a mlčím. To je tak, když jde o Cala. Stačí, aby se vytasil se vtípem a úsměvem, a člověk zapomene, že na něj byl naštvaný. Je to jeho největší superschopnost a moje osobní slabina.

Teď jsi připravenější než předtím.

Nebo alespoň *doufám*, že jsem.

Vyběhnu nahoru a nejdřív schovám pistoli do trezoru a pak začnu prohledávat doklady. Během chvilky najdu list vlastnictví zastrčený mezi několika dalšími důležitými právními dokumenty.

Když scházím ze schodů, Cal si prohlíží moje ruce. „Tentokrát bez střelné zbraně?“

Pokrčím rameny. „Znám pět způsobů, jak člověka zabít holýma rukama, takže ji vlastně nepotřebuju.“

Jeho opálená pleť zbledne. „Prosím, řekni mi, že si děláš legraci.“

Kéž by to tak bylo. Máma mě jednou v létě poslala za strýcem do Kolumbie a on nevěděl, jak jinak mě zabavit než mě zaměstnat na své farmě a učit mě smíšená bojová umění. Po měsíci jsem se vrátila s černým páskem v kopání do zadku a s dovednostmi přežití, se kterými bych si vystačila i v jedné z takových těch outdoorových reality show.

Položím list na stůl u vchodu a ukážu na Bradyho podpis. „Tady. Přesně jak jsem říkala.“

Cal si stoupne vedle mě a začne si pročitat list vlastnictví. Dává pozor, aby si udržel odstup, ale když přenesení váhu z jedné nohy na druhou, naše paže se o sebe otřou. Tělem mi projede proud energie. Cal rychle schová ruce za záda, ale účinek jeho doteku přetrvává. Je to už šest let, ale moje tělo reaguje, jako by odešel teprve včera. Mračím se o to víc.

Cal dočte do konce a zavrtí hlavou. „Je mi to líto, ale tenhle list vlastnictví je neplatný.“ Ukáže na datum napsané vedle Bradyho podpisu. „Podepsal ho před aktualizovanou závětí.“

„Jakou zůvěřím?“

„Tou, kterou napsal před nehodou.“

Mám pocit, jako by mi Cal ovinul hrdlo rukama a stiskl ho.

Ne. To není možné. „Jdu zavolat jeho právníkovi, abychom si to všechno vyjasnili.“ Vydám se ke schodům, protože se zoufale chci dostat k mobilu, který mám v prvním patře.

Cal se podívá na své luxusní hodinky. „Je skoro půlnoc. Pochybuj, že ti Leo v tuhle denní dobu zvedne telefon.“

Tiše zakleju.

Cal si zastrčí ruce do kapes. „Ráno se s ním spojím, abychom to vyřešili, než dorazí realitní makléř.“

„Jaký realitní makléř?“

„Ten, kterého jsem najal, aby mi pomohl prodat dům.“

„Které části věty ‚já svůj dům neprodám‘ nerozumíš?“

„Nerozumím tomu, že o tom domě vůbec mluvíš jako o vlastním.“

Sevřu ruce pevně v pěst, abych mu je neobtočila okolo jeho mohutného krku.

Jeho oči klesnou k mým rukám a pak se vrátí zpět k obličejí. „Myslím, že dokud nedostaneme od právníka pádné vysvětlení, měli bychom tuhle debatu odložit. Je pozdě a teď nic nevyřešíme.“ Cal zatáhne za dveře a ty se se skřípěním otevřou.

„Počkej.“ Natáhnu ruku. „Dej mi svůj klíč.“

Cal dovnitř přitáhne svoje zavazadla a ignoruje mě. „Já nikam nejdu.“

„No, tady určitě nezůstaneš,“ vyprsknu.

„A kam mám podle tebe jít?“

„V motelu na hlavní třídě budou mít nejspíš volný pokoj, navíc tam teď mají Wi-Fi a barevnou televizi.“

Cal pootevře rty. „To snad nemyslíš vážně. Jednou tam chytili sériového vraha.“

Obrátím oči v sloup. „V motelu samotném ale žádné vraždy nespáchal.“

„Tak to jsi mě uklidnila.“

„Mami, kdo je to?“ zvolá Kamila z vrcholu schodiště. Širokýma modrýma očima si prohlédne Cala a poté se pohledem přesune ke mně.

Odmávnu ji, aniž bych se nad tím zamyslela. „Nikdo, na kom by záleželo. Jen utíkej zpátky do postele.“

Calovy vytřeštěné oči se přesunou z Kami na mě. „Kdo to sakra je a proč ti říká *mami*?“

„Nenadávej před mojí dcerou.“ Můj šepot zní spíš jako sykot.

„Dcerou? Kolik jí je?“ Cal zakopne o vlastní nohy, jak rychle se ode mě snaží dostat, ale brzy znovu získá rovnováhu.

„Pět!“ Kami zvedne dlaň, jako by čekala, že si s ní někdo plácne.

Cal se přidrží zdi a z tváře mu vyprchá veškerá barva.

„Pět. To je... Ona je... My...“

„To není...“ Moje odpověď je přerušena, když se mu oči obrátí v sloup, podlomí se mu kolena a jeho tělo začne padat dopředu.

„Do prdele!“ Sáhnu po něm.

Naše končetiny se propletou a oba padáme k zemi. Když narazím do opotřebované dřevěné podlahy, nemůžu popadnout dech. Calova hlava mi narazí do břicha, což bolí víc, než jsem čekala, ale zmírní to jeho pád. Nestihnu ji ale zachytit včas, a tak se mi skutálí z klína a žuchne na podlahu. Cal se ani nehne – leží na podlaze v úplném bezvědomí.

„Krucí. To bude bolet.“ Přetočím jeho bezvládné tělo zpátky k sobě a pak mu nadzvednu hlavu a položím si ji do klína.

„Páni. Za ta sprostá slova budeš muset dát peníze do kasičky, mami.“

Mám pocit, že nějaká kasička je to nejmenší, co by mě mělo trápit, když mi právě do života vtrhl Callahan Kane se svým smrtícím úsměvem a pořádným problémem.

KAPITOLA DRUHÁ

Cal

Mrkám do stropu a čekám, až se rozmazaný lustr zaostří. Chvilí trvá, než se mi vyjasní zrak, ale v hlavě mám i nadále kaši.

Proč ležím na podlaze?

„Díky bohu, že jsi vzhůru. Jsi v pořádku?“ Lana se nakloní dopředu a její tmavé vlnité vlasy mě zašimrají na obličej. Voní jako skořicové sušenky. Vybaví se mi společné ponocování dlouho po večerce, jedení syrového těsta na sušenky a vysedávání na molu. Můj pokus zadržet další hluboký nádech selže a já se podruhé nadechnu její skořicové vůně.

Už ani nevím, kdy se mi o Laně zdálo naposledy. Mohly by to být měsíce? *Roky?* Tenhle sen je živější než ty ostatní, věrně kopíruje i ty nejmenší detaily, jako je drobné mateřské znaménko ve tvaru srdce na jejím krku a jizva nad rty.

Natáhnu ruku, abych se dotkl slabé bílé čáry nad jejími rty, a konečky prstů mě brní. Když se její pohled vpíje do mého, svět kolem mě přestane existovat.

Bože. Ty oči.

Její hnědé oči mi připomínají půdu těsně po dešti – jsou tak tmavé, že v určitém světle vypadají černě. Je to nedoceněná

barva, která předčí všechny ostatní, i když Lana vždycky protestovala.

Nechtěně jí palcem zavadím o spodní ret a ona se prudce nadechne.

„Co to děláš?“ Odtáhne se.

Zkřívím tvář, protože v zadní části lebky ucítím ostrou bolest.

Tohle není sen, blbečku.

„Promiň. Nechtěla jsem to ještě zhoršit.“ Lana mi nadzvedne hlavu ze svého klína. „Kolik prstů ukazuju?“

„Tři,“ zabručím.

„Co je za den?“

„Třetího května.“

„Kde se právě nacházíme?“ Její nehty mi převedou po temeni hlavy a mně po páteři přeběhnou jiskry.

„Sakra,“ zasyčím.

„Bolelo to?“ Zopakuje stejný pohyb. Její dotek mě pálí na kůži a žilami se mi rozlévá žár hodný lesního požáru.

„Nech toho. Jsem v pohodě.“ Odtáhnou se a odsunu se po podlaze až k protější zdi. Navzdory vzdálenosti, kterou jsem získal, se mi na oblečení lepší kořeněná skořicová vůně jejího sprchového gelu. Je to to samé návykové mýdlo, které používá už léta.

Znovu se zhluboka nadechnu, protože se ukazuje, že mě sebetrýznění náramně baví.

Bože. Jsi ubohý. Bouchnu hlavou o zeď a v hlavě mi na oplátku začne bušit.

„Tady, pane. Na vaše bebí.“

No to mě potěš.

Alana má dceru. Pětiletou dceru se špinavě blondatými vlasy a velkýma modrýma očima, které se až děsivě podobají těm mým. Když sedím, jsme skoro stejně velcí, i když z tohoto úhlu mě možná o pár centimetrů převyšuje.

Alanino dítě – možná *moje* dítě – na mě hledí kulatýma očima v pyžamu zapnutém na přeskáčku. Barva jejích vlasů hraničí se světle hnědou a většina vlnitých pramenů jí vypadá ze špatně utaženého culíku.

Je moje?

Bože, doufám, že ne.

Ta myšlenka je sice hnusná, ale upřímná. Nejsem připravený být otcem. Nejsem si jistý, jestli vůbec někdy připravený budu. Až doteď jsem se spokojil s myšlenkou, že ze mě bude pohodový strejda, který nebude mít dost uspořádaný život na to, aby si včas pořídil děti. Jak bych mohl, když jsem i sám pro sebe schopný udělat jen minimum?

Holčička mi před obličejem zatřese sáčkem s ledem, zatímco se pohupuje na nohou. Bezmyšlenkovitě natáhnu ruku a vezmu si ho od ní.

„Není vám nic?“

Když slyším její dětský hlásek, trhnu sebou. Tolik mi připomíná ten Lanin, dokonce v něm slyším podobný chrapot. Zasáhne mě další vlna závratí.

Lana se zvedne a políbí dceru na temeno hlavy. „Díky, zlato. Je od tebe hezké, že jsi mi přišla pomoci.“

„Potřebuje doktora?“

„Ne, jen si potřebuje odpočinout.“

„A dát si panáka,“ zamručím.

Lana se otočí ke své dceři. „Vidíš? Je mu dost dobře na to, aby dělal špatná rozhodnutí. Vše je tak, jak má být.“

Holčička pokrčí nos. „To nedává smysl.“

Lana si povzdechne. „Ráno ti to vysvětlím, mi amor.“

„Ale...“

Lana ukáže ke schodům. „Vete a dormir ahora mismo.“

Bože. Vypadá a zní stejně jako její matka.

Možná proto, že nyní sama matkou opravdu je.

Od hlavy k patě jsem ochromený.

Že by infarkt?

Vzhledem k tomu, jak mě brní levá ruka a srdce se dobývá ven z hrudního koše, bych to nevylučoval.

Holčička na mě ukáže buclatým prstem. „Nevypadá moc dobře.“

„Bude v pořádku. Jen ho bolí hlava.“

„Třeba mu pomůže pusa od tebe, jako když mám bebí já.“

„Ne,“ řekneme s Lanou jednohlasně.

„Tak fajn. Žádná pusa.“ Holčička zkrří ruce a našpulí rty.

Lanin pohled sklouzne k mým rtům. Jazykem si přejeđe po spodním rtu a mně zrudnou špičky uší.

Jsi ztracený případ. Úplně a docela ztracený.

„Přečteš mi pohádku?“ Holčička nás přeruší a její hlas má na mou náladu stejný účinek jako kbelík ledu.

Mohla by opravdu být moje? Tajila by mi ji Lana celé roky jen proto, že mě nenávidí?

Místnost se začne točit. Zavřu oči, abych se nemusel dívat na Alanu ani na mini verzi mě samotného.

„Kamilo,“ varuje Lana.

„Ani jeden jste ještě nedali peníze do kasičky za ta sprostá slova,“ upozorní ji dcera.

„Připomeň mi to ráno,“ řekne Lana a já si představuji, že u toho obrací oči v sloup.

„Tak jo!“ Od vysokých stropů se odráží zvuk nohou dusajících po dřevěných schodech.

Lana nepromluví, dokud se v dálce nezavřou dveře. „Už je pryč, takže můžeš přestat předstírat, že spíš.“

Zahledím se na lustr. „Je...“ Ať se snažím sebevíc, nedokážu tu větu dokončit. Lana se mi nikdy nezdála jako typ člověka, co by něco podobného dokázal skrývat, ale lidi dělají šílené věci, aby ochránili své blízké, zvláště před těmi, kteří by jim ublížili.

Možná proto nechal dědeček převést dům na Lanu. Možná si myslel, že kašlu na svoje dítě, a tak to vzal do svých rukou.

Pokud na ni ten dům vůbec převedl.

„Je co?“ naléhá Lana.

„Moje?“

Lana zamrká. „To myslíš vážně?“

„Jen mi odpověz.“ Můj strach se mění v rozčilení. Obvykle se nenechám jen tak něčím vytočit, ale počínající bolehlav ve spojení s objevením dítěte, o kterém jsem do té doby neměl ponětí, mě rychle připravují o trpělivost.

„I kdyby, záleželo by na tom vůbec?“

Lanina otázka mi připadá jako past, ale stejně do ní dobrovolně padnu. „Ano. Ne. Možná. Do prdele! Já nevím. Tak je moje?“ Prohrábnu si rukama vlasy a zatahám za ně tak silně, až mi kůže pod nimi pulzuje.

„Jestli tu otázku myslíš vážně, tak mě očividně vůbec neznáš.“

Vyškrábu se na nohy a ignoruji nedostatek rovnováhy, s jakým se zvedám do své plné výšky. „A co si asi tak mám myslet? Když jsme se viděli naposledy, nerozešli jsme se zrovna v dobrém.“

„Takže předpokládáš, že bych ti zatajila dítě jen kvůli vlastním pocitům?“

„Bud', anebo ses z našeho rozchodu vzpamatovala pěkně rychle.“ Je to ode mě podpásovka. Naštvaná, odsuzovačná, hloupá poznámka, které lituji hned, jak ji vyslovím. Tentokrát to ani nemůžu svést na alkohol, což mému výbuchu jen přidává na váze. Teplota v místnosti klesne.

„Vypadni,“ zašeptá.

Zůstanu stát na místě. „Sakra. Omlouvám se. Nevím, proč jsem to řekl. Teda, vím, proč jsem to řekl, ale neměl jsem...“

„Vypadni z mého domu, než zavolám policii a nechám tě odvést.“ Odvrátí se ode mě. Když vidím, jak se jí s každým hlubokým výdechem chvějí ramena, svíravý pocit v mém žaludku zesílí.

„Alano...“

Otočí se na patě a ukáže na dveře. „¡Lárgate!“

Nepotřebuji překladač Google, abych pochopil.

Zvednu ruce na znamení, že se vzdávám. „Dobře, půjdu.“

Snad neodejdeš, aniž bys získal odpovědi na své otázky?

Mám snad jinou možnost? Lana, kterou jsem znal, vždycky nejdřív potřebovala čas na uklidněnou, a teprve potom byla ochotná mluvit. Už dávno jsem se naučil, že když na ni začnu příliš brzy tlačit, jen mě odstrčí ještě dál.

Popadnu rukojeť kufru a vydám se ven.

„Počkej.“

Zastavím se na rohožce před dveřmi, s botami na vybledlých písmenech *sin postre no entran*.

„Dej mi svůj klíč.“ Přistoupí ke mně a nastaví ruku.

Levou ruku *bez prstenu*.

Co na tom sejde? Nejsi tu přece proto, abys ji získal zpátky.

Tu myšlenku si ještě dvakrát přehraju, než znovu nahodím svůj obvyklý úsměv.

Alaně se rozšíří nozdry. „Ten klíč, Callahane.“

Pomalu vytáhnu stříbrný klíč z kapsy. Když se po něm Lana natáhne, její prsty zavadí o mou ruku a tělem mi projede elektrický výboj. Alana ruku bleskurychle odtáhne a přiloží si ji na hrud'

Musela to taky cítit.

Skvělé. Alespoň můžu jít dneska spát s vědomím, že i když mě možná nenávidí, její tělo s ní nesouhlasí.

Jsi opravdu tragéd, jestli to považuješ za úspěch.

Alana zabouchne dveře.

Uskočím dozadu, abych neskončil se zlomeným nosem, a překloupím u toho svůj kufr.

Se záupněním bouchnu hlavou do dřevěných dveří. „Co tě to napadlo posílat mě sem, dědo?“

Zámek zapadne na své místo a světlo nade mnou zhasne.

„Nemohla jsi alespoň počkat, až nastoupím do auta?“ Žád-
nou odpověď neočekávám, ale přesto ta slova vyslovím nahlas.

Světla na verandě jedno po druhém zhasnou, jako by opa-
kovala Lanina slova.

Táhni.

Těžce si povzdechnu a vydám se ke svému Aston Marti-
nu DBS. Motor ožije a já na pár vteřin zatajím dech a napůl
očekávám, že Lana vyjde ven s pistolí v ruce a bude mi vyhro-
žovat, že znovu zavolá policii. Když uplyne celá minuta, aniž
by se otevřely přední dveře, považuji za bezpečné rozsvítit
stropní světlo a hledat v přihrádce dědečkův dopis.

Obálka je schovaná úplně dole, přesně tam, kam jsem ji
uložil před téměř dvěma lety, když zemřel. Oba moji bratři
se dali do plnění dědečkových úkolů rychle, aby co nejdříve
získali své dědictví a podíly ve společnosti Kane. Rowan začal
pracovat v rodinném pohádkovém zábavním parku a Declan
se oženil, zatímco já jsem dělal to, co umím nejlépe.

Vyhýbal jsem se věcem, které mě děsí.

Prokrastinace ti nikdy nepřinese nic jiného než problémy.

Prstem obkreslím přelomenou voskovou pečeť se zámekem
Dreamlandu a vytáhnu dopis z obálky. Zavřu oči a několikrát
se zhluboka nadechnu, než list papíru rozložím.

Callahane,

*pokud čteš tuto verzi mého posledního dopisu, znamená to,
že jsem musel zemřít dřív, než jsme si vyříkali naše neshody
a odpustili si, co jsme si řekli. I když jsem zdrcený, že se tak
stalo, chci to mezi námi napravit svou poslední vůlí. Říká se,
že peníze nedokážou vyřešit všechno, ale jsem si jistý, že tebe
i tvoje bratry budou motivovat k tomu, abyste vystoupili ze
své komfortní zóny a zkusili něco nového. Z mých tří vnoučat
jsi byl vždycky ten, kdo nejraději riskoval, takže doufám, že
se pro mě zhostíš ještě jedné výzvy.*

Mezi námi, snažil jsem se nikomu nenadržovat, ale s tebou to bylo téměř nemožné. Máš v sobě něco výjimečného – něco, co tvým bratrům a otci chybí – co k tobě přitahuje ostatní. Vždycky jsi v sobě měl oheň, který se nedal uhasit.

Tedy alespoň ne nikým jiným než tebou.

Mrzelo mě pozorovat, jak se vytrácí to, co tě dělalo jedinečným, když se tvou berličkou staly alkohol a drogy. Nejdřív jsem to omlouval, protože jsi byl mladý a nezralý. Myslel jsem, že z toho možná vyrosteš. Po odvykací kúře to vypadalo, že jsi na tom lépe. Až když jsem s tebou o pár let později trávil delší čas u jezera, uvědomil jsem si, že to jen lépe skrýváš.

Vždycky budu litovat toho, co jsem ti řekl během našeho posledního rozhovoru. Tehdy jsem se na sebe zlobil, že jsem nezasáhl dřív, že jsem se alespoň nezeptal, jak na tom jsi, když jsi natrvalo přišel o hokej. Udělal jsem jen to nejnnutnější, protože jsem byl příliš pohlcený svou prací, než abych si na tebe udělal čas. Po tom, co ses zranil, jsi zažíval utrpení, které nikdo z nás nedokázal pochopit, i když jsem se o to měl alespoň pokusit.

Je mi líto, že jsem nespokl svou pýchu a neomluvil se dřív, abys to nemusel číst v tomhle dopise. A ještě víc si přeji, abych býval nikdy nevyužil tvou závislost proti tobě a neřekl všechny ty zraňující věci, které jsem vyslovil, v domnění, že tě tak popostrčím správným směrem.

Nikdy jsi nebyl selháním, můj chlapče.

Selhal jsem já.

Do hrudi se mi záryvají neviditelné drápy a prokousávají si cestu skrz léta vrstvenou zjizvenou tkáň, aby se mi zabodly do srdce. Dědeček možná sice litoval toho, co řekl, ale měl pravdu. *Jsem selháním.* Jak jinak lze nazvat někoho, kdo se dvakrát pokusil abstinovat a dvakrát do toho hned zase spadl? Slaboch. Ubožák. Zoufalec. Možností je nekonečně mnoho,

ale myslím, že selhání to vystihuje dokonale. Očistně se na-
dechnu a pokračuji ve čtení.

*Střízlivost není cíl, je to cesta. Tvoje cesta. A i když jsem si
přál, aby ses uzdravil, šel jsem na to úplně špatně. Neuplyne
den, kdy bych nepřemýšlel na tím, co by se bývalo stalo, kdy-
bych tě podpořil a nenastavil ti záda. Měl bys zájem najít si
své místo ve firmě, protože bys k ní kvůli mně necítil odpor?
Nebo by ses vesele oženil s Alanou a zapracoval na té kupě
vnoučat, kterou si přála seňora Castillo?*

*Existuje sto různých způsobů, kterými bych ti chtěl dát
najevo, že je mi to líto, ale v posmrtném životě jsou mé mož-
nosti omezené. Doufejme, že se jednoho dne – pokud se zase
dáš do kupy – znovu setkáme. Ale do té doby je moje poslední
vůle to nejlepší, co ti můžu dát.*

*Tak tedy, můj malý Nebojso, chtěl bych tě výměnou za
osmnáct procent akcií společnosti a dědictví v hodnotě pětá-
dvaceti miliard dolarů požádat o jednu věc:*

*Užij si jedno poslední léto v domě u jezera a do druhého
výročí mé smrti ho prodej.*

Přečtu si tu větu dvakrát, dokud to do sebe všechno ne-
zapadne.

A kurva.

Chce, abych tu bydlel s Lanou.

Samozřejmě. A aby toho nebylo málo, dědeček mi dalším
požadavkem zatluče poslední hřebík do rakve.

*Žádám, aby nikdo kromě tvých bratrů a mého právníka
neznal pravý důvod prodeje domu, dokud se neprodá.*

Fantastické. Jakákoliv šance, že bych mohl zapůsobit na
Laninu lidskost nebo peněženku, je s posledním přáním

dědečka pryč. Vsadím se, že nejspíš v záhrobí popíjí jahodovou margaritu a radostně sleduje, jak se můj život hroutí.

Vypadá to, že jediné, co musím udělat, abych získal svůj podíl ve společnosti a pětadvacet miliard dolarů, je přesvědčit Lanu – jedinou ženu na světě, která by mi krk radši prostřelila, než zachránila –, aby mi dovolila prodat dům.

Je čas investovat do neprůstřelné vesty.

KAPITOLA TŘETÍ

Alana

Když zadní světla Calova auta začnou mizet v dáli, třesoucí se rukou vrátím závěs do původní polohy. Jakákoliv zdánlivá kontrola nad mými emocemi se rozpadne a realita mě udeří do obličeje boxerem.

Cal je zpátky.

Chce se mi brečet. Chce se mi křičet. Chce se mi ho hnát zpátky do Chicaga.

Vidět ho znovu bolí. Jako by mi někdo rozdrtil srdce k nepoznání, až na prach.

Nenávidím, že stačí, aby se usmál, a stáhne se mi hrud'. A ještě víc nenávidím, jak moc jsem si ho chtěla přivinout k sobě a prosit ho, aby už nikdy neodcházel.

Copak ses od minula vůbec nepoučila?

Nesmím na sebe ale být tak tvrdá. Cal mi znovu převrátil život naruby a můj mozek si to ještě nepřetřídil. Polknu několik doušků vzduchu, abych potlačila pocit na zvracení, který se mi hromadí v žaludku a který nezmizel od chvíle, kdy se Cal objevil na prahu mého domu.

Nikdy se neměl vrátit. Když jsem ho viděla naposledy, slíbil mi to.

Opravdu tě to překvapuje? Odkdy drží slovo?

Myslela jsem, že si mě a naši minulosti bude vážit natolik, aby svůj slib dodržel.

Byla jsi blázen.

Ne. Byla jsem dost zoufalá na to, abych mu věřila, i když mi v tu chvíli zrovna lámal srdce.

*

„*Cal?*“

Cal si mě nevšímá a dál hází oblečení do otevřeného kufru na posteli.

Vstoupím do jeho pokoje a zavřu za sebou dveře. „Kam jdeš?“

Cal dělá, jako bych tam vůbec nebyla.

„Co se děje?“ Položím mu ruku na rameno a stisknu.

Cal ztuhne a začne sevřenou pěstí škrtit košili, kterou měl zrovna v ruce. „Teď ne, Alano.“

Alano? Odkdy mi říká celým jménem?

Obejdu ho a padnu na postel. „Proč si balíš?“

„Odcházím.“ Jeho hlas zní ploše.

Svraštím obočí. „Stalo se něco v Chicagu?“

„Ne.“

Když vidím, jak je napjatý a vyhýbá se očnímu kontaktu, rozbuší se mi srdce. „Dobře...“ Posadím se na paty. „Jak dlouho budeš pryč?“

Cal ustane ve svém chaotickém balení. „Já už se nevrátím.“

Když se na jeho tváři objeví pokleslý výraz, můj smích se rychle vytratí.

Zvednu se na kolena, abychom byli na stejné úrovni. „Co se děje? Stalo se něco u večere s tvým dědou?“

Cal pevně sevře košili. „Já už to nedávám.“

„Co nedáváš?“

Jeho pohled sklouzne z kufru na můj obličej. „Nás dva.“

Mám pocit, jako by mi hrudník rozpůlil blesk. „Cože?“ Zlomený šepot sotva opustí moje rty.

Bože. Je to ten stejný proslov, jaký pronesl můj otec k mé matce v den, kdy nás opustil. Až na to, že tentokrát si místo táty balí ku-fry Cal.

Zavrtím hlavou.

Ne. Cal není tvůj otec. Nikdy by tě takhle neopustil, zvláště když ti slíbil, že tě bude navždy milovat.

„Nikdy jsme se neměli dávat dohromady,“ řekne tiše.

Oči mě pálí, jako bych se ponořila do slané vody, aniž bych je zavřela. „Co jsi to řekl?“

„Ty a já... Bylo ode mě hloupé myslet si, že nám to může klapat.“

Prudce se nadechnu. Cal popadne z nočního stolku láhev vodky a obrací ji do sebe tak rychle, až mu čirá tekutina stéká po bradě. Zvedá se mi z toho žaludek, ale ignoruji kyselou pachut', která se mi vkrádá do krku.

Vždyť trpí, snažím se jeho chování vysvětlit.

Všechno to přejde, až se vypořádá s koncem kariéry, opakuji si po milionté za letošní léto.

Uchopím jeho hlavu do dlaní a ignoruji, jak se mi chvějí ruce. „Nemyslíš to vážně.“

„Ale myslím.“

Prsty mu ze strany stisknu obličej. „Mluv se mnou a řekni mi, co se děje.“

Jeho zarudlé oči uhnou do strany. „Už nemám, co bych řekl.“

„Myslela jsem, že jsi... šťastný.“

„Ne, Alano. Byl jsem sjetej.“ Horní ret se mu zvlní.

Ucuknu. „Cože?“

To není možné. Cal ví, co si myslím o drogách. Mám k nim vyhraněně negativní postoj od chvíle, kdy se moje sestra poprvé předávkovala.

„Jak jinak myslíš, že bych zvládl přežít tohle mizerné léto, kdy jsem se zotavoval ze zranění, zatímco můj tým oslavoval výhru šampionátu?“

Mizerné léto?

Ignoruji ostrou bolest, která mi putuje po těle, protože vím, že to nemůže myslet vážně. Ne po tom všem, co jsme spolu prožili. „Kdykoliv jsem se tě na to zeptala, zdál ses být v pohodě.“

„Protože jsem v sobě měl dost oxykodonu na to, abych se tak cítil.“

Zhluboka se nadechnu. „Dobře. Teď když to vím, můžu se postarat o to, aby se ti dostalo pomoci. Nejsi první člověk, který se po úrazu potýká se závislostí na opioidech.“ Snažím se znít bezstarostně navzdory tíze, která na mě dopadá.

„Nechci pomoc.“ Odtáhne se, přitiskne si láhev vodky ke rtům a napije se.

Vytrhnu mu ji z ruky. „Máš na víc.“

V čelisti mu zaškube sval. „Opravdu? Nebo jsi příliš zaslepená svou láskou, než abys viděla moji pravou tvář?“

Najednou vidím rozmazaně. „Nejsem slepá.“ Jsem možná optimistka, ale nejsem lhostejná k problémům, které mám před sebou. Jen jsem si myslela, že na nich budeme pracovat postupně, počínaje jeho depresí.

„Prosím, nekomplikuj to víc, než je třeba, Alano.“

Když mě osloví celým jménem, díra v mé hrudi se zvětší, a to jediné písmeno navíc ještě prohloubí propast mezi námi. „Neříkej mi Alano. Nevzdám to jen proto, že se bojíš. Společně to zvládneme.“

Cal zavrtí hlavou. „Ty jsi mě nepochopila. Je konec.“

„Konec čeho?“

„Nás.“

Zvednu třesoucí se bradu. „Ne.“

Cal ztěžka vydechne. „To, co se mezi námi událo přes léto... celé to byla chyba. Obrovská chyba, kterou jsem udělal, protože jsem byl příliš opilý a zfetovaný, než abych byl schopný použít mozek.“

Puklina v mém srdci se rozšiřuje, až se bojím, že ho rozlomí vepůl. „To nemyslíš vážně,“ odvětim chvějícím se hlasem.

„Myslím.“ Cal zavře kufr a položí ho na dřevěnou podlahu, ačkoliv je několik kusů oblečení stále pohozených na posteli.

„Tomu odmítám věřit.“ Seskočím z postele a postavím se mezi něj a dveře.

„Pravdu sice můžeš ignorovat, ale nestane se tím o nic méně skutečnou.“

„Tak mi řekni pravdu! Přestaň s těmi kecy o tom, že to mezi námi byl omyl! Víím, co ke mně cítíš. Že věříš v nás.“

Možná byl část léta pod vlivem drog, ale víím, že všechno, co přiznal, myslel vážně. Budoucnost, kterou nám vykreslil. Sliby lásky, které mi dal. Přání zahrnující nás a naši budoucí rodinu.

Cal zavře oči. „Kéž bych se sem nikdy nevrátil. Bylo to ode mě sobecké. Jsi ten poslední člověk, kterému jsem chtěl ublížit,“ zašeptá a popadne rukojeť svého kufříku.

„Řekl jsi mi, že mě nikdy neopustíš.“ Slíbil to. To byl jediný důvod, proč jsem mu dovolila políbit mě, a zničit tak naše přátelství. Protože jsem o naši společnou budoucnost stála stejně jako tehdy on.

Cal se na mě podívá zamračenýma očima. „Mrzí mě to.“

V tu chvíli přijdu o chuť bojovat a zároveň o naději, že zůstane. „Chceš odejít?“

Řekni, že ne.

Přikývne. Tentokrát pulzování v mé hruď přehluší něco mnohem silnějšího.

Hněv.

Ruce se mi sevrou v pěst. „Dobře. Tak se už nikdy neobtěžuj vracet.“ Nejsem si jistá, co by to se mnou udělalo, kdyby se rozhodl vrátit, a nechci to zjišťovat.

Znovu mu zacuká v čelisti. „Tohle chceš?“

„Ano.“ Moje hruď se stáhne na protest.

„Pro tebe cokoliv.“ Povzdechne si.

„Přísaha,“ prohlásím pevným hlasem, přestože se mi do očí hrnou slzy a vidím rozmazaně.

„Slibuju, že se sem už nevrátím.“ Cal se vydá i s kufrem ke dveřím. Než stiskne kliku, zaváhá a otočí se. „Mrzí mě, že jsem ti ublížil. Prál bych si, abych byl jiný. Silnější. Střízlivý.“

Obejmu se kolem ramen a odvrátím se, abych skryla slzy, které mi stékají po tvářích. Cal s posledním povzdechem zavře dveře od svého pokoje. Jakmile se ocitnu o samotě, sesypu se. Přitáhnu si nohy k hrudi a brečím, dokud nemám opuchlé oči a hlavu dělí jen krůček od výbuchu.

Nejsem si jistá, jak dlouho jsem v jeho ložnici a pláču do ochraptění, zatímco si přeju, aby se Cal vrátil a oznámil mi, že to celé byl jen nějaký zvrácený vtíp.

Do místnosti vejde Brady Kane se svráštělým bílým obočím. „Kam šel Cal?“

Podívám se na něj se slzami v očích. „Odešel.“

Vrásčitá kůže kolem jeho modrých očí zjihne, když si mě prohlíží. „Ach, Alano.“ Přitáhne si mě do náruče. „Je mi to tak líto. Bál jsem se, že by se něco takového mohlo stát.“

„Jak to?“

Jeho rty se semknou.

Z očí mi vytrysknou další slzy. „Proč jsem nebyla dost dobrá?“ Pro mého tátu. Pro Antonellu. Pro Cala. Mám pocit, jako bych neustále bojovala za to, aby ostatní zůstali, zatímco oni si přejí jen odejít.

Pohladí mě po zádech. „Tohle s tebou nemá nic společného.“

„Že nemá? Kdyby mě Cal miloval, zůstal by. Bojoval by za nás.“

„Teď nemůže bojovat ani sám za sebe, natož za tebe.“

Zavrtím hlavou. „Nechtěla jsem, aby odešel.“

„To ví každý, kdo vás dva kdy viděl spolu.“

Bolest na hrudi zesílí. „Ale chtěla jsem, aby mi slíbil, že se už nikdy nevrátí.“

Jeho ruka se pohybuje v malých, uklidňujících kruzích. „A to ty chceš?“

Vzlykám do Bradyho hrudi. „Ano? Ne? Nevím.“

„Všechno bude dobré. Postarám se o to.“

*

Až na to, že uběhlo šest let, a já se teď cítím všelijak, jen ne dobře.

Nyní je situace jiná. Už nejsi ta dívka se zlomeným srdcem.

Opravdu ne? Protože stačí jedině setkání s Calem a všechno, co jsem se posledních šest let snažila zapomenout, je zpátky na povrchu mysli.

Křivka jeho rtů, když se na mě usměje.

To škrbnutí v hrudi, které mě k němu vždycky táhne i přes všechny ty roky bolesti.

To teplo, které se mi rozlévá po těle, kdykoliv pronese nějaký vtíp, a rozpouští ledovou vrstvu, pod níž se skrývá mé srdce.

Nějaká část tvého já ho stále miluje.

Vyskočím z gauče a běžím do ložnice, ale ta nevíтанá myšlenka mě pronásleduje jako temný, hrozivý bouřkový mrak.

To, že ho miluješ, neznamená, že jsi do něj zamilovaná, ozve se hlas rozumu.

Pravda je taková, že část mého já bude Cala milovat vždycky. Je nemožné ho nemilovat, když nás pojí historie dlouhá dvacet let, ale už nikdy se do něj nezamiluji – alespoň ne znovu. Už jednou jsem tu chybu udělala a přišla jsem kvůli tomu o srdce.

Ale tentokrát je to jiné, než když se Cal objevil v Lake Wisteria naposledy.

Já jsem jiná.

A nic, co řekne nebo udělá, to nemůže změnit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Cal

Po cestě do motelu si prohlížím ospalé městečko. Cihlové budovy podél hlavní třídy se od mého dětství příliš nezměnily – až na nové nátěry, markýzy a výzdobu vypadají stejně. Od obchodu se smíšeným zbožím, který poprvé otevřel na vrcholu prohibice, až po lékárnu, která nebyla renovována od padesátých let, působí Lake Wisteria jako důvěrně známé místo. Malebné. *Šťastné.*

Myslel jsem si, že už to tu nikdy neuvidím. Když jsem slíbil, že navždy odjedu, smířil jsem se s tím, že se už nikdy nevrátím na jediné místo, které mi vždycky připadalo jako domov.

Nešlo o místo samotné, ale o jednu výjimečnou osobu, která z něj domov udělala.

Městečko Lake Wisteria a jeho tři stovky obyvatel jsou vřelé a přívětivé, ale jediným důvodem, proč jsem se sem každé léto vracel, byla Lana Castillová.

Alespoň dokud mě nedonutila slíbit, že už se nikdy nevrátím.

Z dobrého důvodu.

Stáhne se mi hrud'. Kolem obchodů na konci ulice projedu bleskovou rychlostí a potom prudce zahnu doleva k motelu inspirovanému podniky podél Route 66, se světelnou cedulí

propagující telefony, barevnou televizi a klimatizaci. Jako bych se přenesl do doby, kdy ženy ještě neměly volební právo.

Báječné.

Když vystoupím z auta a vydám se k recepci na rohu v přízemí motelu, ticho vyplňuje bzučení starého neonového nápisu.

Žena, kterou jsem předtím nikdy neviděl, mi věnuje ten nejnevrlější pohled společně s kovovým klíčem od nejponičenější místnosti v podniku – oboje bez pochyby záměrně. Nebýt zásobené miniledničky se slušným výběrem alkoholu, asi bych si tenhle traumatický zážitek radši nechal ujit. Vysrknu z placatky posledních pár kapek vodky a pak z ledničky vytáhnu tu nejlepší minivodku.

Když jsem pod tlakem, mám tendenci dělat špatná rozhodnutí. Rozhodnutí, po kterých se obvykle opiju tak, že zapomenu, proč jsem vůbec začal pít. Je to pitomý způsob, jak se vyrovnávat s problémy, ale obvykle mám jen dvě nastavení: buď si během dne dávám malé doušky z placatky, abych se zbavil úzkosti, nebo se zliju, protože nemůžu přestat pít. To druhé se obvykle stává jen jednou nebo dvakrát týdně v závislosti na stresorech, ale když se to stane, jsem mimo provoz.

Cítím v kostech, že dnešní večer bude jedním z těch dní. V poslední snaze zastavit záchvat paniky zavolám Iris.

„Ahoj, co se děje?“ Iris zívne a v reproduktoru to zapraská. Na mou švagrovou je vždycky spoleh – zvedne telefon v kteroukoliv denní i noční dobu. Můj starší bratr se z toho možná zblázní, ale Iris byla mou nejlepší kamarádkou dávno předtím, než se před necelým rokem stala Declanovou ženou, takže mám určité výsady.

„Momentálně jsem ubytovaný v motelu, který vypadá jako z kriminálního seriálu. Doslova.“ Zavřu oči, jako by to mohlo vymazat vzpomínku na skvrny na koberci.

„A proč nespíš v domě u jezera?“

„Ukázalo se, že se děda zapomněl zmínit, že tam Lana pořád bydlí.“

„Myslíš *tu* Lanu?“

„Ano, tu. A drž se: má dítě, o kterém jsem neměl tušení.“
Kopnu do sebe zbytek vodky z minilahvičky.

Kdy naposledy alkohol cokoliv vyřešil?

Nechci problémy řešit. Chci je vyhnat z hlavy.

Iris se nadechne. „Kdy jsi s ní měl naposledy sex?“

„Asi v době, kdy otěhotněla – plus minus měsíc, řekl bych. Než mě Lana vyhodila, nestačil jsem zrovna vytáhnout kalendář a zeptat se, kdy má její dítě narozeniny.“

„Počkej, ty nevíš, jestli je to dítě tvoje, nebo ne?“

Promnu si oči. „Když jsem se to pokusil zjistit, neměla se dvakrát do řeči.“

Iris tiše zakleje. „Vypadá to dítě jako ty?“

„Má trochu tmavší vlasy, ale její oči se téměř dokonale shodují s mýma.“

Iris zalapá po dechu. „Je to holčička?“

„Překvapení.“ Hodím láhev směrem ke koši, ale vzhledem k mé špatné mušce dopadne o celý půlmetr vedle. Názorná ukázka toho, proč jsem hrál hokej, a ne basketbal.

„Zatím není důvod plašit. Vždyť ani nevíš, jestli je to dítě tvoje.“

„Lana nebyla zrovna dvakrát nadšená, když jsem naznačil, že bych mohl být otcem její dcery.“ Byla to taková slabší chvílka, včetně mé poznámky o tom, že po našem rozchodu někomu hodně rychle skočila do postele, ale nechal jsem se trochu unést emocemi.

Nemáš právo se na ni zlobit za cokoliv, co udělala po tom, co ses s ní rozešel.

Jenže to se lehce řekne. Nejsem zrovna žárlivý typ, ale v tuhle chvíli ve mně tenhle pocit pučí a chce ven.

„Neříkej mi, žes to podal takhle.“

„Dobře. Neřeknu ti to.“ Zapátrám v miniledničce po další láhvi. Jelikož jsem už zlikvidoval veškerou vodku, musím se spokojit buď s tequilou nebo skořicovou whisky.

A to sis myslel, že dnešek už horší být nemůže.

Popadnu plastovou láhev whisky a nohou zabouchnu dvířka ledničky.

Iris zaúpí. „Někdy si říkám, jestli jsi opravdu génius, nebo se někdo spletl.“

„To já taky.“ Nebýt toho, že mě rodiče celý život nutili chodit do tříd pro nadané, myslel bych si, že mi lhali jen proto, aby pro mě škola představovala dostatečnou výzvu a já jsem nedělal průšvihy.

„Musí to mít nějaké vysvětlení. Podle toho, co jsi mi o Laně řekl, pochybuju, že by ti zatajila dítě, bez ohledu na to, jak moc tě nemusí.“

„Tak jako tak z ní zítra ráno dostanu odpověď, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám.“

„Co budeš dělat, když se ukáže, že je to dítě tvoje?“

„Kromě toho, že se zpiju do němoty?“ Odšroubuji červený uzávěr a přičichnu si ke skořicové whisky Na rozdíl od Laniny hřejivé skořicové vůně se mi z téhle zvedá žaludek. Ignoruji nával nevolnosti, protože toužím po úlevě, kterou mi dokáže poskytnout jen alkohol.

Iris si odfrkne. „To není ani trochu vtipné.“

Přestanu pít a odpovím. „*Jestli* je moje, tak to zmíním před dědovým právníkem, až mu zítra budu volat.“

„Proč potřebuješ mluvit s Leem?“

„Objevila se... komplikace.“

„Jaká komplikace?“ Do hlasu se jí vkrádají obavy a já si připadám hrozně, že jsem jí vůbec volal – teď je kvůli mně ve stresu.

„Nedělej si s tím starosti.“ Na konci věty se zarazím.

„Jsi opilý?“

„Ne.“ Dobře, jsem trochu opilý, ale nechci Iris znepokojovat svými problémy.

Z reproduktoru se ozve hluboký povzdech. „Myslela jsem, že se ti daří lépe.“

Jestli tím myslíš to, že se mi daří lépe skrývat problémy před ostatními, pak ano, daří.

„Měl jsem náladu slavit.“

„Cale.“ Je úžasné, že v sobě jediné slovo může skrývat tolik zklamání.

Začnu odlupovat etiketu na láhvi. „Co bys čekala? Procházím krizí.“

„Dá se tomu říkat krize, když je to pro tebe stálý stav?“ zabručí z telefonu Declan.

„Sakra, Iris. Poslouchal nás celou dobu?“

„Nemám moc na výběr, když voláš ve dvě ráno,“ odpoví Declan za ni.

„Potřebuju morální podporu.“

„Podle všeho je na místě spíš gratulace.“

„Děláš si srandu z toho, že je ze mě možná otec?“ Do mého hlasu prosákne zděšení.

„Můžu buď vtipkovat, nebo ti vynadat za to, že nepoužíváš ochranu.“

„Za to bych byl mnohem radši.“ Cokoliv, jen ne bratrovo vtipkování o tom, že se stanu otcem. Nevím, co si vyžádalo takovou změnu v jeho povaze, ale dokážu si představit, že to má co do činění s Iris.

Declan zašeptá něco, čemu nerozumím. Iris se zachichotá a linka utichne.

„Iris?“ Podívám se na displej, abych zkontroloval, jestli nevypadl signál. Vypadá to, že je Iris stále na telefonu, ale linka je hluchá.

Ztlumila si mikrofon. „Nevšímejte si mě. Jsem jen na pokraji psychického zhroucení.“

„Promiň! Declan se mě jen chtěl na něco zeptat.“ Z jejího zadýchaného hlasu se celý otřesu.

„Tak já ti zavolám zítra ráno, až bratr nebude mít plné ruce práce s tím, kvůli čemu zniš *takhle*.“

„Počkej!“ Znovu se ztlumí, než o třicet vteřin později pokračuje. „Řekla jsem Declanovi, aby mi dal deset minut.“

Padnu obličejem na postel a přeji si, aby mě ten pád omráčil. „Nejsem si jistý, proč jsem měl pocit, že bude dobrý nápad ti zavolat, ale nesmírně toho lituju.“

„Protože jsem tvoje nejlepší kamarádka a ty jsi mě potřeboval.“ Iris doslova zavrká.

„Vzhledem k posledním pár minutám o tom začínám pochybovat.“

Iris si odfrkne. „Nemám ráda, když jsi nevrlý. Připomíná mi to tvé bratry.“

„Promiň, ale pro dnešek mi došly duhy a jednorožci. Zkus to zítra, třeba budu mít zase náladu *čuchat si na procházce k růžím*.“

„Jak ti můžu pomoci?“

„Nejsem si jistý, jestli toho můžeš moc udělat. Z tohohle všeho se vyklubala pořádná osina v zadku.“ Když jsem viděl, jak těžké bylo pro mé bratry splnit jejich úkoly, věděl jsem, že ten můj nebude snadný, ale vzhledem k tomu, jak proběhl náš poslední rozhovor, mě nenapadlo, že by mě dědeček nutil znovu bydlet s Lanou.

Jsem naštvaný, že jsem si to nespojil dřív. Jen jsem oddaloval nevyhnutelné a celé si to ztížil, jelikož teď musím pracovat s hodně omezeným časovým rámcem.

A právě proto bys už nic neměl odkládat.

„Kdyby byl prodej domu opravdu tak jednoduchý, už dávno bys ho byl vyklidil a prodal. Oba víme, že jsi splnění dědečkovy podmínky odkládal, protože tě něco drželo zpátky.“

Ne něco, ale *někdo*.

Když začne zvonit budík, který jsem zapomněl vypnout, zamručím do polštáře. Na jazyku cítím pachut' svých špatných rozhodnutí a levného alkoholu, ze které se mi zvedá už tak podrážděný žaludek.

Neměl jsi včera tolik pít.

To samé si říkám skoro každé ráno, když se probudím, i když tentokrát tomu nepomohl ani omezený výběr alkoholu v miniledniče.

Rozhodnu se nestresovat svými špatnými rozhodnutími a radši uteču z motelového pokoje do města. Protože na sebe dnes ráno nechci zbytečně upozorňovat, místo rušného bistra zamířím do malé kavárny poblíž radnice.

Ve Vzteklém kohoutovi se za pultem ohání jediná baristka. Přijímá objednávky a připravuje nápoje, aniž by se započala.

Stačí jeden doušek kávy, abych hodil dvacetidolarovku do sklenice s nápisem: „*Na stupnici od 1 do 10 dolarů, jak velkého máte...?*“ Autor nápisu překryl sprosté slovo obrázkem kohouta. Rozesměje mě to, ale odpovědí je třestění v hlavě.

Baristka se nadechne tak prudce, že se začne dusit, a tak do sklenice přihodím další dvacetidolarovku, protože chci vidět, jak moc zrudne v obličej.

„Co se dá dělat.“ Mrknu na ni.

„Děkuju!“ zafuní.

Rozloučím se a vydám se ven. V kapse mi zavibruje telefon – nová zpráva v rodinném skupinovém chatu. S povzdechem odemknu telefon a přečtu si novou zprávu od svého nejmladšího bratra.

Rowan: Zjistil jsi, jestli je to dítě tvoje?

Iris by Rowanovi o mém problému nikdy neřekla, takže zbývá jen jediná možnost.

Declan je pro mě oficiálně mrtvý. Kretén.

Já: Kdo říkal něco o dítěti?

Rowan: Ráno mi to prozradil Declan, když mi zavolał s proslovem o kondomech a bezpečném sexu.

Má před sebou tahle rodina ještě vůbec nějaká tajemství? Od té doby, co se moji bratři seznámili se svými životními láskami, jako by všichni věděli všechno o mém osobním životě.

Dick-lan: Nebyl to žádný proslov.

Iris: Mně to tak znělo.

Rowan: Souhlasím. Rowan byl tak dojatý, že hned běžel do makra a v panice nakoupil balení 1 000 kondomů. – Zahra

Já: 1 000? Než to balení spotřebujete, budete mrtví.

Rowan pošle prostředníček.

Iris: POČKAT! Proč v tomhle chatu ještě není Zahra?

Dick-lan: Protože je určený pouze pro Kaneovy.

Já: Heleme se, Declan se zase chová jako vůl. *předstírá šok*

Rowan: ...

Na obrazovce vyskočí oznámení, že Iris do konverzace přidala Zahru, Rowanovu přítelkyni a dospělou ženu posedlou Dreamlandem. Jestli jsem si doteď nepřipadal chronicky single, být páté kolo u vozu v pitomém skupinovém chatu to rozhodlo za mě.

Zahra: Ahoj všichni!!!

Zahra pošle další zprávu s variací srdíček a smajlíků.

Zahra: Cale, kdy vezmeš dcerku do Dreamlandu?

Zahra: Moc rádi ji uvidíme!!!

Není divu, že ji Declan v chatu nechtěl. Jestli něco nesnáší víc než psaní SMS, pak jsou to lidé, kteří jsou schopní napsat několik zpráv za sebou.

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu, než odpovím.

Já: Musím jít.

Přepnu telefon na tichý režim a zbytek jejich zpráv úspěšně ignoruji.

Za posledních pár měsíců jsem se naučil, jak se těm dvěma párům lépe vyhýbat, zvláště od té doby, co měli Rowan se Zahrou plné ruce práce s Dreamlandem a Declan s Iris zase s rekonstrukcí domu a otěhotněním.

Kdyby se mě někdo před lety zeptal, jestli z nás tří zůstanu na ocet zrovna já, vysmál bych se mu do obličeje. Moji bratři jsou asi tak emočně vyspělí jako batolata a jejich osobnosti mají bledě béžovou barvu. Přesto oba dosáhli něčeho, co já nikdy nedokázal.

Našli u někoho štěstí a lásku.

Byla doba, kdy jsem si myslel, že se mi to taky povedlo.
Tedy alespoň dokud jsem to všechno nepokazil, a nezničil tak
veškerou šanci to mít.

Zní to, jako bys žártil.

Pravděpodobně proto, že to tak je.

KAPITOLA PÁTÁ

Alana

Vynechám své obvyklé ranní překapávané tinto a dám si dvojitou dávku espressa v naději, že mě pořádná dávka kofeinu zachrání před naprostým vyčerpáním, se kterým se probouzím. Poté, co jsem se celou noc převalovala z rozrušení nad Calovou nečekanou půlnoční návštěvou, jsem v pokušení zalézt zpátky do postele a prospat zbytek soboty. Rozhodně bych to udělala, kdyby se ode mě neočekávalo, že budu celý den v plném mateřském nasazení.

Kami miluje neustálou pozornost a projevy náklonnosti a já ji s radostí rozmazluji. Jelikož mě v dětství opustil otec a moje sestra na mě kašle, nepřěji si nic víc, než aby se Kami cítila milovaná.

Obvykle zvládnou arepas con queso ukuchtit levou zadní, ale dnes po cestě do spíže šoupu nohama. Dny, jako je dnešek, ve mně probouzí lítost nad tím, že nekupuji přeslazené barevné cereálie a nevydávám je za snídani.

Přípravu jídla zvládnou jen horko těžko. Když dokrájím ovoce a podám Kami skleničku džusu, jsem připravená padnout.

„Je ti dobře, mami?“

„Jen jsem unavená.“ Opřu se o linku.

Kami sraští čelo. „A budeme se dívat na zápas?“

Ukážu na naše ladící žluté fotbalové dresy. „Samozřejmě. Tvoje babička by nám to neodpustila.“ Láska mé mámy k našemu národnímu týmu nikdy nevyprchala, ani když jsme se v mých sedmi letech přestěhovali z Barranquilly do Ameriky. S Kami uctíváme její památku tím, že pokračujeme v tradici společného sledování zápasů a požívání jednoho z jejích oblíbených pokrmů, pandebonos.

„Hurá!“ Kamiin děravý, zářivý úsměv mě zahřeje u srdce.

„Tak dohodnuto. Teď se najez a já tě mezitím učešu.“ Zaplétání Kamiiných vlasů je uklidňující aktivita, která mi zaměstná mysl. Většinou ji přechesávám alespoň třikrát denně, protože ať používám jakékoliv přípravky a zkouším jakékoliv účesy, stačí hodina a z jejích vlasů je změt uzlů a divokých pramenů.

Zatímco ji češu, cpe si do pusy kousky jídla. Když je francouzský cop skoro dopletený, zakručí mi v břicho, a tak se natáhnu pro kousek ovoce.

Kami mě plácne přes ruku. „Hej! Najdi si svoje.“

Lechtám ji, dokud své jahody nepřestane bránit. Směju se, když si přidrzle povzdechne, nabodne na vidličku rozkrojenou jahodu a podá mi ji. Už se chystám kousnout, ale zastaví mě řinčení zvonku.

„Jdu tam!“ Kami seskočí ze stoličky.

„Ne tak rychle.“ Chytím ji dřív, než vyběhne z kuchyně, a posadím ji zpátky na židli. „Co jsem říkala o otevírání dveří?“

„Že nemám otevírat cizím lidem.“ Houpe nohama sem a tam – stále je příliš malá na to, aby dosáhla na podlahu.

Poklepu jí na nos. „Přesně tak. Ty dojez snídani a já se jdu podívat, kdo to je.“ Než vyjdu z kuchyně, ukážu na její talíř.

Cestou ke vchodovým dveřím otevřu na mobilu aplikaci chytrého zvonku. Cal chodí sem a tam po verandě. Během minuty si stihne strčit ruce do kapes, prohrábnout si rozčuchané vlasy i prozkoumat dřevěnou podlahu. Nejsem si jistá,

jestli za všechny ty náhlé pohyby může jeho ADHD nebo úzkost, ale vypadá to, že by nedokázal stát na místě, ani kdyby na tom závisel jeho život.

I když s Calem po včerejšku mluvit nechci, musí se mu nechat, že přišel hned z rána, aby získal odpovědi na své otázky. Tím si u mě získal špetku respektu.

Možná mu na tobě přece jenom záleží.

Rychle tu myšlenku vytěsňím z hlavy. To, že se tu dnes objevil, se mnou nemá nic společného – chce jen zjistit, kdo je Kamiin otec. Nejspíš by tu ani nebyl, kdybych ho včera večer nevyhodila. Tohle je můj trest za to, že jsem se chtěla vyhnout Calovi a pocitům, které ve mně probudil. Nebyl to zrovna můj nejnepělejší okamžik, ale netušila jsem, jak se vyrovnat s jeho závěrem, že bych se s někým vyspala tak brzy po našem rozchodu.

Vím, že jsme spolu chodili jen pár měsíců, ale znamenalo to pro mě všechno. A tehdy jsem si chvíli myslela, že on to cítí stejně.

Nemělas být tak hloupá.

I když bych ho nejradši nechala ještě pár minut čekat, aby se pořádně podusil ve svých myšlenkách, rozhodnu se nás oba zbavit trápení.

Mou pozornost upoutají jeho pohybuující se rty, a tak zvýším hlasitost aplikace, abych slyšela, co říká.

„Co když budu špatný táta?“ zeptá se sám sebe.

„Horší než tvůj táta už být nemůžeš,“ odpoví si.

„Je to narcistický psychopat. Nenastavil laťku moc vysoko.“

Nechci, aby mi připadal roztomilý – ani v nejmenším –, ale při pohledu to, jak vede plnohodnotný rozhovor sám se sebou, se mi zkriví rty do úsměvu.

Proč se usmíváš zrovna na něj?

Ta myšlenka mi vrátí zdravý rozum. Zamknu telefon, abych se na něj už nemohla dívat.

Napřímím se a otevřu dveře. Cal při zvuku vrzajících pantů vzhledne, a odhalí tak své zarudlé oči a zchátralý vzhled. Vsadila bych na to, že má nejspíš kocovinu, a ne že je nevyspalý jako já. Je to zřejmé z toho, jak se šklebí na světlo ozařující vchodové dveře.

Při pohledu na důkaz jeho závislosti zabodnu nehty do dlaně.

Není to tvůj problém.

Tak proč se pronikavá bolest v hrudi stupňuje, když si představím, že bude v životě dál takhle trpět?

„Musíme si promluvit,“ vyhrkne.

Než za sebou zavřu dveře, ujistím se, že se Kami nevydala na výzvědy. „Hned teď?“

„Jo, hned teď. Chtěl jsem si promluvit včera večer, ale jistá osoba mě vyhodila dřív, než jsme si stihli vyjasnit jednu věc.“

Vypadne ze mě povzdechnutí, než ho stihnu potlačit. „Dobře.“ Otevřu dveře. „Kami! Jdu vybrat poštu, za pár minut jsem zpátky!“ Můj hlas se odráží od vysokých stropů.

Kami vyhoukne odpověď, ale zní tlumeně, pravděpodobně proto, že má plnou pusku palačinek.

„Opravdu si na tenhle rozhovor uděláš jen pár minut?“

„Nemůžu ji nechat dlouho samotnou. Naposledy, když jsem pracovala venku, ukradla mi řasenku, šťouchla se při tom do oka a dostala infekci.“

„Dobře.“ Ani se neusměje, což je u něj neobvyklé.

Je nervózní. Teď, když mlčky kráčíme k poštovní schránce a on si nemůže na uklidněnou dát drink, je pravda naprosto zřejmá. Sídlo se za námi tyčí a vrhá mohutný stín na zarostlý trávník před domem, takže pozemek vypadá ještě větší než reálných třináct set metrů čtverečních.

Tak trochu si přeju, aby se Cal ujal konverzace a vynutil si odpověď, ale zatímco vybírám poštu, jeho rty zůstávají pevně semknuté.

Na co čekáš? Prostě mu řekni pravdu.

Jenže to je ono. Nejsem si jistá, jak to udělat, aniž bych se zhroutila při zmínce o sestře. Bez ohledu na to, kolik času uplynulo, o Antonelle pořád nedokážu mluvit, aniž bych se rozplakala nebo rozčílila. Doufám, že přijde den, kdy mi vzpomínky na společně strávené chvíle vykouzlí úsměv na tváři.

Dnešek tím dnem ale není.

Dnes mě zaplaví vlna negativních emocí. Bolest. Obavy. *Zármutek*. Každá z nich je silnější než ta předchozí. Obvykle mám svoje pocity pod kontrolou, ale když jde o moji starší sestru a její problémy, jsem bezmocná.

Boj s drogami není jen tak nějaký problém, Alano. Je to závislost.

Ruka svírající poštu se mi chvěje a obálky se třesou.

Cal položí ruku na mou, aby mě uklidnil. „No tak.“

Podívat se mu do očí mi připadá nemožné, a tak upírám pohled na otevřenou poštovní schránku. Jakákoliv odpověď mi uvízne v hrdle.

„Je Kamila moje?“ Způsob, jakým se mě zeptá – jemně a bez předsudků –, mě málem zlomí.

Hlavou mi probleskne myšlenka, co by asi dělal, kdyby byla. Postavil by se tomu čelem a nabídl mi pomoc, nebo by jako vždy odešel a znovu dokázal, že dokáže přinést jen zklamání?

Na ničem z toho nezáleží.

Napřímím se a podívám se mu zpříma do očí. „Ne, není.“

Cal pustí mou ruku, jako by hrozilo, že se vznítí, kdyby se mě dotýkal o vteřinu déle. Po tváři mu přeběhne naprosto nezvyklý vážný výraz. „S kým ses vyspala?“ zeptá se ostře.

Nadechnu se. „Vážně na mě tohle znovu vybaluješ?“

„Vím, jak se dělají děti, a pokud nejsem otcem já, pak jím musí být někdo jiný. Takže by mě zajímalo, kdo se ti tak zalíbil ani ne měsíc potom, co jsem odešel.“

V tu chvíli se mi zatmí před očima, vyrazím vpřed a bodnu Cala ukazováčkem doprostřed hrudi. „Máš pravdu. Někdo

Kamiiným otcem být musí, i když si nejsem jistá kdo, protože moje sestra byla většinu těhotenství sjetá.“ Moje slova zní hlasitě a jasně, přestože mi zvoní v uších.

Cal uvolní semknuté rty a vrásky na čele se povolí, dokud úplně nezmezí. „Promiň mi to, Alano. Bylo ode mě pitomé předpokládat, že jsi spala...“

Ať už se tvářím jakkoliv, Cal o několik kroků couvne.

„Promiň? Myslel sis, že jsem se s někým vyspala hned po tom, cos odešel, a pak s ním měla dítě?“ zaburácím.

Cal zvedne ruce na znamení, že se vzdává. „Nepříslušelo by mi tě soudit, ani kdyby to tak bylo.“

„Opravdu si myslíš, že to, co jsme spolu prožili, znamenalo tak málo?“ Tisíc bodnutí jehlou do srdce by bolelo méně než tenhle rozhovor. Dávám si pozor, abych na sobě ty pocity nedala znát, ale uvnitř si dovolím cítit každé bolestivé píchnutí. Když se budu soustředit na bolest, nebudu riskovat, že mu znovu sednu na lep a nechám se obalamutit slovy, ze kterých měkne srdce, a úsměvy, ze kterých se podlamují kolena.

Cal udělá krok vpřed. „Vůbec ne. Ale po tom, co jsem odešel, jsi měla právo dělat si, co chceš.“

„Včetně toho vyspat se s někým jen o měsíc později? To myslíš vážně?“

Cal na mě vytřeští oči. „Říkal jsem ti, že na mě máš zapomenout.“

„Čím víc to říkáš, tím víc přemýšlím, jestli sis to spíš nepřál ty.“

Cal udělá velký krok zpět. „Cože? Ne. Teda...“ Odevzdaně vydechne. „Tak to nebylo.“

„A jak to tedy *bylo*?“ Srdce mi buší ostošeš.

Cal zmateně svaští obočí. „*Co* jak bylo?“

Můj hlas zní sotva jako šepot. „S tím zapomínáním na mě.“ Okamžitě svých slov lituju a přeju si, abych neotevřela pusku a tu otázku mu nikdy nepoložila.

Cal uhne očima a zaměří se na cosi za mnou. „Na to nemůžu odpovědět.“

Moje srdce poskočí. „Proč ne?“

Zapomněl na mě, že ano?

Samozřejmě že ano. On se rozešel s tebou, ne naopak. Zatímco ty jsi čekala, až se vrátí, on si užíval s každou holkou v Chicagu.

„Víš co? Zapomeň, že jsem se ptala.“ Z pomyšlení, že měl něco s někým jiným, se mi zvedá žaludek a najednou cítím zoufalou touhu ukončit tenhle rozhovor. „Už jsem pryč déle než pět minut, takže bych se měla vrátit.“

Cal mě chytne za loket a s pohledem plným bolesti si prohlíží mou tvář. „Vždycky sis zasloužila někoho lepšího.“

Vytrhnu ruku z jeho sevření. „Ne. Zasloužila jsem si něco lepšího *od tebe*.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Cal

Lana mě tak zaskočí, že se nezmůžu na slovo. Nezdržuje se čekáním na odpověď, která pravděpodobně nepřijde. Pocit úlevy, který mi přineslo zjištění, že ani Lana, ani já nejsme Kamiini rodiče, nemá dlouhého trvání. Když ji znovu sleduji odcházet, nahradí ho bolest v hrudi.

Zasloužila jsem si něco lepšího od tebe.

Samozřejmě že ano. Zasloužila si celý zatracený svět, ale já byl – jsem – příliš nemocný na to, abych jí přinesl cokoli jiného než trápení.

A čí je to vina?

Nejsem si jistý, jak dlouho tam stojím a přemýšlím nad rozhovorem s Lanou, ale nehnu se, dokud mě nezačne hřát vycházející slunce. Udělám krok k autu a málem zakopnu o malou osůbku stojící přede mnou.

„Ahoj!“ Kami se na mě usměje a zamává mi.

Zrychlí se mi tep. „Ahoj?“

„Vy jste ten pán ze včerejška.“ Opálená kůže kolem jejích modrých očí se svažuje, když se zeširoka usměje. Její otec musí mít silné geny, protože Kami se Lanině sestře až na barvu pleti a tvar rtů vůbec nepodobá.

„Ano?“

„Já jsem Kami.“ Natáhne ke mně ruku, abych si s ní potřásl.

„Cal.“ Automaticky sevřu její malou dlaň. Třese mi rukou, jako by to byla pěnová nudle do bazénu, a její dlaň je oproti té mé tak malá, že je to komické, ale stisk má silný.

„Ahoj, Caule.“

„Cale,“ zopakuji tentokrát pomaleji a dávám si záležet na samohlásce *a* uprostřed.

„Ka-mi.“ Zopakuje své jméno a ukáže si přitom na hrud', takže si okamžitě připadám jako idiot, že jsem se ji snažil naučit správnou výslovnost svého jména.

Koho zajímá, jak to říká? Už odsud vypadni.

„No, to jsme si hezky popovídali...“ Pokusím se ji obejít.

„Počkej.“

Otče náš, jenž jsi na nebesích, sejmí mě prosím trakařem.

Kami se za mnou rozeběhne a zastaví se přede mnou, čímž mi zablokuje cestu k autu. „Dlužíš mi dolar.“

Zamrkám. „Za co?“

„Do kasičky za sprostá slova.“ Kami nastaví dlaň. „Dinero, por favor.“

„Kasička za sprostá slova? Co to sakra je?“

Kami na mě vykulí své velké oči. „Jejda. Teď mi dlužíš dva dolary.“

„Vidím, že se tady vydírání učí už od útlého věku.“

„Vytírání?“

Pořádně zatřesu hlavou. „To neřeš.“ Uhnu stranou a ujdu asi pět metrů, než mě začne pronásledovat.

„Hej! A co moje peníze?“

Zavřu oči a počítám do pěti. Z prudkého nárůstu tělesné teploty mi po krku začne stékat pot. S dětmi nemám absolutně žádné zkušenosti, kromě toho, že občas na veřejnosti nějaké vidím a vyhnu se mu. Tyhle věci jdou úplně mimo mě, a tak to zůstane, dokud Declan s Iris nebudou mít vlastní.

Dej jí ty peníze a padej. Podívám se do peněženky, jestli v ní nemám menší bankovky. „Promiň, prcku, ale nemám žádné jednodolarovky.“

„A co tohle?“ Upne zrak na štos stodolarových bankovek.

„Víš vůbec, jakou mají hodnotu?“

Její prázdný pohled mi toho moc neprozradí. „Dobře. Jak chceš. Tady máš.“ Jednu z bankovek jí podám.

„Ale řekl jsi dvě sprostá slova.“

„Tyhle mají větší hodnotu než jeden dolar.“ Poklepu na čísla na bankovce. „To je stovka. Vidíš?“

Opravdu se snažíš přesvědčit dítě logickými argumenty?

Při pohledu na bankovku svraští obočí. „Počkej. Spočítám to, abych si mohla být jistá... Jedna... dva... tři...“ Prstem kreslí jednotlivá čísla, jako by psala na neviditelný papír.

Proboha. Tímhle tempem tu strávím celé dopoledne.

Popadnu další stovku a podám jí ji. „Tady máš.“

Prostrčí jazyk mezerou, kde by měl být jeden z jejích předních zubů. „Jů.“

„Nazdar.“ Odbydu ji a pokračuji v chůzi k autu.

„Budeš si se mnou hrát?“ Pronásleduje mě jako stín.

„Nemůžu.“

Už jsi skoro tam. Rozmazané číslice na poznávací značce jsou s každým dalším krokem ostřejší.

Kami se rozběhne, aby udržela krok. „Proč ne?“

„Musím někde být.“ *Jsi tak blízko.* Vytáhnu z kapsy klíče a odemknu dveře.

Možná, že když hodíš na zem další stovku, odvedeš její pozornost na dost dlouho, abys mohl utéct.

„Kam jdeš?“

Momentálně bych byl radši kdekoliv jinde. „Na schůzi.“

„Aha.“ Její úsměv opadne. „Vrátíš se?“

„No... možná.“ Svědí mě kůže.

„Jupí! Příště si se mnou budeš hrát.“ Zatleská.

To dítě je zralé na prášky nebo náhubek. To je zřejmé. Svou bezednou energií a neustálým blábolením mi připomíná mě samotného v jejím věku. Je záhadou, že se mě bratři nepokusili ve spánku udusit.

„Promiň, prcku. Nejsem tu, abych si s tebou hrál.“

„Ale Wyatt si se mnou hraje.“

Zastavím tak prudce, že mi od bot odletí štěrk. „Kdo?“

„Wyatt? Píše se to Y-A-T.“

„Jaké má příjmení?“

Pokrčí rameny. „Hmm... zástupce?“

To je jeho zatracená pracovní pozice, ne jeho jméno, ale nic víc vědět nepotřebuju. S Lanou se hádali jako sourozenci, kdykoliv se ocitli v jedné místnosti, a já jsem měl strašně dlouho za to, že se nesnáší.

A to jsi ho kdysi považoval za přítele.

V uších mi hučí z toho, jak mi žilami pulzuje krev a bublá pod povrchem kůže. Wyatt byl hodně vysoko na seznamu lidí, o kterých jsem si myslel, že jim můžu věřit. Trávili jsme spolu většinu letních prázdnin, a dokonce mě dvakrát navštívil v Denveru, když jsem studoval na univerzitě. Když jsme byli s Lanou spolu, ať už jsme byli jen přátelé, kteří se vyhýbali nevyhnutelnému, nebo jsme spolu začínali oficiálně chodit, nikdy se nezdálo, že by o ni měl sebemenší zájem.

Nejspíš proto, že čekal, až to jednou provždy posereš.

Svaly pod košilí se mi napínají, když dám volný průchod emocím, které nemám právo cítit.

Žárlivost. Má svůj vlastní rozum a pohlcuje všechny racionální myšlenky. V hloubi duše vím, že nemám právo žárlit, když jsem *já* opustil *ji*. Jenže jsem si myslel, že na ni Wyatt dohlédne.

Vypadá to, že toho udělal mnohem víc.

Jsem rád, že už s Wyattem nejsme přátelé. O to snadnější bude nakopat mu zadek, až se mi dostane na ránu.

Co když to byl on, koho jsi před dvěma lety viděl líbat Lanu před barem Poslední runda?

„Ten zasranej had,“ vyhrknu.

Kami zalapá po dechu.

Ucuknu. „Do prdele.“

Kami otevře ústa dokořán.

„Sakra?“ Zlomí se mi hlas.

Kami zavrtí hlavou. Povzdechnu si, znovu vytáhnu peněženku a podám jí další tři stodolarové bankovky. Když bankovky pevně sevře v ruce, rozzáří se jí oči a vypadá docela roztomile.

Najednou máš rád děti?

Ne, ale jejich fascinace penězi je celkem zábavná.

„Jsi v pohodě, Caule?“

Vzpamatuj se.

Povolím pěsti. „Už bych měl jít.“

Znovu mě pronásleduje jako stín.

„Kamilo!“ vykřikne Lana.

Oba vzhledneme a spatříme Lanu, která dupe po schodech dolů.

„Přistižení,“ zamumlá si Kami pod nosem. Odvrátí od všech pohled úplně stejně, jako to dělá Lana, když se dostane do potíží.

Lana k nám přiběhne a dá ruku v bok, jako to dělala její matka, když Lanu přistihla při něčem, co neměla dělat. Což bylo i bez mé pomoci často.

„Proč máš i po tom všem, co jsme si řekly, potřebu bavit se s cizími lidmi?“

To, že mě Lana nazvala cizím člověkem, by se mě nemělo dotknout, ale je to jako bodnutí, zvláště když vím, že když jsem teď mimo hru, Wyatt je součástí života její dcery. Dokazuje to, že ať nás s Lanou pojí jakákoliv minulost, dnes už to lze nazvat jen tím jedním slovem.

Minulostí.

„Promiň, mami.“ Kami se zhoupne na patách.

Lana si dřepne a podívá se Kami do očí. „Nemůžeš se bavit s každým, koho potkáš – i když vypadá hezky a odpovídá ti na otázky.“

„Myslíš, že mi to sluší?“ Nasadím svůj obvyklý úsměv a doufám, že když budu dostatečně dlouho předstírat radost, podaří se mi vymazat nepříjemné pocity, které mi svírají hruď.

V to doufáš vždycky.

Lana přimhouří oči a rychle mě sjede pohledem. Když se zastaví na mých pažích, tělem mi projede vlna horka a putuje až do břicha.

„Už jsem viděla lepší.“ Pokrčí nos.

„Vždycky jsi byla mizerná lhářka, Alano.“ Demonstrativně si poklepu na špičku nosu.

Lana s Kami synchronizovaně vykulí oči. S povzdechem vytáhnu peněženku a podám Kami další nepomačkanou bankovku.

Jsi o šest set dolarů chudší a stále ses nepoučil.

„Máš ve zvyku rozdávat stodolarové bankovky?“ Lana povytáhne obočí.

„Jen neodbytným pětiletým dětem, které neumějí počítat do sta.“

Lana se na dceru podívá nečitelným pohledem. „Kolik je pětkrát sto?“

„Pět set!“ Kami zvedne pěst plnou peněz do vzduchu.

Ten malej smrad...

„Cože jsi říkal?“ Lana se na mě podívá s nepatrně zvednutými koutky rtů. Je to první úsměv, který na její tváři vidím od chvíle, kdy jsem se tu objevil, a v žaludku mi z toho lehce zašumí, tak trochu jako kdybych do sebe během deseti vteřin kopol vodku se sodovkou.

Okamžitě ten pocit poznávám.

Ani náhodou. Na to nemůžu ani pomyslet. „Radši už půjdu.“

Neodvážím se těm dvěma věnovat žádný další pohled, i když cítím, jak mi Lana propaluje očima díru do zad, když nastupuji do auta.

Teprve když vidím dům u jezera ve zpětném zrcátku, můžu se konečně znovu nadechnout.

Tříhodinová cesta autem zpět do Chicaga uběhla jako v mlze. Předem jsem zavolal Leově asistentce, abych si s ním domluvil mimořádnou schůzku, a on mě vtěsnil do svého rozvrhu ještě před obědem.

Potřetí za posledních dvacet minut si pohrávám s víčkem placatky. Už se chystám přivolat jeho asistentku, když se za mnou otevrou dveře a dovnitř vejde starší právník. Leo vypadá, jako by ho vystříhli z dvacátých let minulého století. Na sobě má třídílný oblek, lovecký klobouk a zlaté kapesní hodinky. K dokonalosti mu chybí už jen doutník.

„Callahane!“ Leo mě obejmě tak pevně, že mě div nerozdrť. „To je ale milé překvapení!“

„Opravdu?“ Zvednu ruce od boků.

Leo se posadí ke stolu. „Ano. Už nějakou dobu jsem se na tebe chtěl přijet podívat. Jak se ti daří?“

Zvažuji, že se vytrasím se stručnou, nicneříkající odpovědí, ale nakonec se rozhodnu být upřímný. „Už jsem zažil lepší časy.“

Jeho úsměv o něco poklesne. „To je škoda. Mrzí mě to. Můžu ti nějak pomoci a trochu to vylepšit?“

Napřímím se na židli. „Vlastně ano.“

„Co potřebuješ?“

„Mám pár otázek ohledně dědečkovy závěti a doufám, že mi je objasníš.“

Leo si položí klobouk na stůl a opře se o opěradlo židle. „Jako například?“

„Potřebuju vědět, komu patří dům u jezera.“

„Samozřejmě. Na to ti dokážu odpovědět. Jen mi dej chvíli – musím vyhrabat příslušnou složku.“ Leo přistoupí ke stěně s kartotékami a otevře horní zásuvku. Můj tep postupně stoupá, zatímco listuje různými složkami s dokumenty, než nakonec vydá souhlasný zvuk.

Když se vrátí ke stolu, v ruce drží složku s mým jménem.

„Podle listu vlastnictví patří tobě.“

Ztěžka vydechnu. „To je úleva, protože osoba, která tam v současnosti žije, je přesvědčená, že dědeček dům odkázal jí.“

Leo sepne ruce před sebou. „No, v tom je ten háček.“

Obrátí se mi žaludek.

Ne. Neříkej, že má pravdu.

Leo pokračuje s úsměvem, jako by se nechystal zbořit mi svět a připravit mě o jakoukoli šanci, že dům prodám. „Podle posledního listu vlastnictví jsi uveden jako spolumahitel domu spolu se slečnou Alanou Castillovou.“

Do hajzlu. „To si ze mě děláš srandu. Dokud bude část domu patřit Laně, nikdy se mi nepodaří ho prodat.“

„Co se týče prodeje...“

Zvednu ruku. „Nech mě hádat. Nemůžu ji ani vykoupit.“

Leo se dál usmívá. „Přesně tak.“

„Jak jinak.“

„Tvůj dědeček se velmi jasně vyjádřil, že se na všech právních záležitostech týkajících se nemovitosti musíte oba shodnout.“

„Co když nebude chtít dům prodat?“

„Pak bych vám oběma doporučil, abyste si najali právní zástupce.“

Nemám čas dohadovat se ani s Declanovým týmem právníků, natož abych čekal, až si nějakého právníka najme i Lana.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska na druhý pokus***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.